

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته

والمؤمنين
الذين هم
أهل الجنة
الذين هم
أهل الجنة

والمؤمنين
الذين هم
أهل الجنة
الذين هم
أهل الجنة

اطلاع

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کر لیے موجود ہے اور فہرست مطول اور سکی ہر ایک شائق کو چھاپے خانے سے مل سکتی ہے جسکے معائنہ و ملاحظہ سے شائقانِ علم حالات کتب کے بخوبی معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ازان ہوا اس کتاب کے ٹیٹل پرچ کے صفحہ سادہ میں کلیات و دوا دین و قصائد فارسی و تذکرہ شعرا اور کتابین قصص نظم و رسی وغیرہ درج کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے قدر و انوال کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

کلیات و دوا دین و قصائد فارسی

کلیات جزین - یہ مجموعہ نوا اور روزگار سے ہر حسین مندر رسائل ہیں۔
۱۔ سوانح عمری حضرت مصنف - ۲۔ تواریخ
سلاطین - ۳۔ قصائد نصیحت علیہ السلام -
۴۔ دیوان مصنف - ۵۔ تنزیات
صغیر اول و مہین انجمن - ۶۔ تنزیات
خزبات - ۷۔ فرنگ نامہ - ۸۔ تذکرہ
تذکرہ العاشقین - مصنف شاعر عظیم لفظ
و جید لہجہ شیخ محمد علی جزین۔

کلیات خاقانی - جس میں قصائد عربی و فارسی و غزلیات رباعیات کا پورا ذخیرہ ہے
ایسا کلیات اس محبت کو ساتھ کیا ہے
جو اس مطبع میں پیش ہو کر مع مل مسانی

اشعار عربی کے دو مہلہ میں چھاپا ہے۔
کلیات مرزا بیدل - اس میں کتب ذیل ہیں۔
دیوان بیدل -
۲۔ عنایہ بیدل -
۳۔ رقعات بیدل -
۴۔ نکات بیدل - بیچو طبع شاہ غازی
خیال مرزا عبدالقادر بیدل مخلص -
دیوان بیدل - فقط نقل از نسخہ قلمی
محررہ ولایت -

کلیات سعدی شیرازی جس میں رسائل
ذیل ہیں - ۱۔ دیباچہ کلیات - ۲۔ کریم بخش -
۳۔ گلستان - ۴۔ بوستان - ۵۔ قصائد
عربیہ فارسیہ رانی و حریمات - ۶۔ طلیات بدائع
و خواتیم و غزلیات قدیم و متعلقات ماجا و نوا
و قطعات رباعیات مفردات مصنف سعدی شیرازی

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

والمؤمنين
والمؤمنين

والمؤمنين
والمؤمنين

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE7058

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم آسانی عذاب گوارا بر او نماز پخته بار خواند

۱۹۷۸

که کسی نیست بجز در دو در خانه
بینی از خون جگر آب و خانه
تاب ز بخر ندارد دل دیوانه
میشود و نور تحلیس خدا داده
استنایم توئی غیر تو بیگانه
گویم آنکس که ربو این دل دیوانه
تا به محشر نشود و لقمه مستانه

بے حیا نه در آذر کاشانه
گر بپائی به تربت و رانده
فقطه انگیزه مشوکا کل مشکین کشا
مرغ باغ ملکوتیم درین دیر خراب
یا احد در لحد تنگ آگیزه که دوست
گرنیکر آید و پرسد که گویو کیست
منکر فخره ما گو که باغبان برید کرد

شکرند کہ فرودیم در سیدیم بدوست
آفرین یاد برین برمت مردانه

محمی بہشتی تجاہے جمالش خست
دوست میگفت زہی بہت مردانہ

جویای رخ خوبی جانانہ تویی یا ما	ای بلبل شوریدہ دیوانہ تویی یا ما
درد و فراق او مردانہ تویی یا ما	تو عاشق گلزاری مع عاشق دیدار
امی گوشہ نشین مستی لوانہ تویی یا	تو در قفسی و ما در خلوت خود تنہا
باغہ فریادی مستمانہ تویی یا ما	در فصل بہار و از عشق جال و
آن بادہ کو آن اپیانہ تویی یا ما	عشق تو با بلبل اندر رگ پی رفتہ
از غیر صیب خویش بیگانہ تویی یا ما	تو چون گل ما جز دوست پیر چونی ہم
آیا بزبان خلق افشانہ تویی یا ما	و در خم خوری از ادب را بکشد بردا
در نہ بجز الامر و در خانہ تویی یا ما	و عاشق ما عاشق دم در کش حاضریش
از ہر چنین گنج دیوانہ تویی یا ما	گویند کہ گنجی بہت اندر دل بہتر

محمی یہ گلستان شد بلبل نالان
کاسے بلبل نالندہ جانانہ تویی یا ما

غم عشق تو زان بایز تہ نگار دل
اکز و غایت کم شو یک سکہ کا دل

فغان غم از گشت گلشن کہ غم تو ہر زمان بزدلم باری حوالت کن غم داندوہ	بشکند صد گونہ گل ان خار غار دل چون توان کروں کہ کردی عکسار
مایہی کو بر کنار افتد زور یا چون بود ہمکہ روزم شد سیہ باشد ز بصری دل	ہچنان باشد بلا دور از کنار دل تیرہ تہاد از روزم روزگار دل
باز آمد روز بجران تا کہ کن باری دل	چون تو بودی و فراق یار دل

چند چون محی کشد دل درہ تو استظار
سخت بیچون سایہ برہ استظار دل مرا

گر بیداری آرزو وصل جانان جان مرا سرو من آغشته در اشک جاہر گونست	زندگی بگذاشتی بے او غم بجران فارغم گر باغبان نگذاشت بستان
نست فراقی در میان شخص تن ساقیام حال من چون پیر کنعان کنوینست	بسکہ در آتش فگندہ این دل زنان بسکہ آمدیل اشک زویدہ گریان
جامہ جان چاک شد در داغ عشق ہنوز ہچومن یاک کہدی بی نصیب از وصل یار	ہر طرف صد خار غم گرفتہ درد اما یکہ در انداختی از صحبت جانان
اینکہ با مردم ملا میکنم از بہرست خانہ من گلشن فرش من از خاکست	ورنہ کے پروا بود از قول گویار تاکہ چون محی بجزانی بی سہو مان

باردگر صبح سعادت دید
 زان می قتال که دار و خدا
 بازی عشق بے خورده ایم
 هیچ بلای نام زد حلق نیست
 از دل هر روزه مالش نوند
 تا ایداید دست خلافت بود
 عاشق دیوانه و سقیم از ان
 از شهر شعله عشق دوست
 خواری غلمان جهان میاشتم

بخت لیلی ایثار ظهور در دانه بار خاکی

ز آنکه صبا حس است کنون بشام
 از دل شب بختیسته در جام
 تا چه شود خواب سرخجام
 تا سیر و فستردن بود نام
 ز مزنه عشق و لارام
 چاشنی در و تو در کام
 در دیباچه رسد انعام
 سوختن شد ظاهرا سلام
 تا به کرم حق کسرا گرام

محمی به محبوب نظر کرد و گفت
 باز بر آید شمع از یام ما

بخت لیلی ایثار ظهور در دانه بار خاکی

من همچو آذر از بونیت میباشم روز و شب
 در بیکه با این تن با آنکه هستم بهمان
 بشنو تو آه و هوس بیکه تو رنگ بوی من
 آن سرو با کیست آن صفت و زبان

وز اندرون همچون غلیل استر گویم این
 تو خدا بنیم عیان حیران ویم روز و شب
 شبکاف یک یک تو من چون دمی
 در عشق او دیوانه شدیم ترک و تاجیک و

از لویان مملکت آئینه میدار و طلب اندر دل سنگین از بسکه پادشاه طرب نی باده دارد رنگ بونه جام آورد خبر فصل بی پایان من این اندانی تو بسبب	هر که که سلطان جهان ابد که بنید رو خود وقت تجلی خدا در قصص آمد کوه طوب در محفل جنت تو حق میدید جام طهور من عاشق خود خواندیت یک خود بنشاند اشتر که بینی مست شد به دار دازره چشم خود و مصیبت از کرم طاعت کند در روز حشر آن یوسف گنجان عجب نیست باز اصر
--	--

محمی چراغ شریست اندر دولت از نور حق نی کو کتب است چنان این دل نقدیل طلب	بسته به دل تیره به دل گداخته باز
--	----------------------------------

توبه کن آمرزمت بی پیچ و تاب تا کند جمله خطا را من ثواب کو خورد در مطبخ شهنشاه آب بنده هر چه کرد بر خواجست خوب روز حشر از تو دو هم بر او ثواب من ترا بیداری سادم ز خواب	بنده گریب خوردی در شراب گر خطا کردی بگوید کرده ام کی حساب آن گدا کرد دست شاه بنده مائی و اندر شرع ما خضم و منگیر را راضی کنم در دل شبت که گوئی ای چندا
---	---

چون ترا سلطان گرفت اندر پناه ما ترا از لب که میداریم دوست از عذابم چند ترسانی مگو تا که حسن و ناز با ما کنم کنه وقت روی تست این دیدار من تو ز دوزخ ترسی و دوزخ ز من در جهنم گرمی من گویش من کنم آیین دعاها را ترا	غم مخور از هیچ ملک از انقلاب داوست از عشق خود دایم خراب دوست هرگز دوست را کرده عذاب گاه گاهی میکنم بر تو عتاب وقت دزه کرده ام من آفتاب بس کن از ترس دوزخ اضطراب تا ز توفی سیخ سوزد در کباب من دعاها را تو سازم مستجاب
--	--

بدرگاه حضرت ابوالفضل

محی را آن دم که آمرزیده ام
هیچ موجودی نه بود از هیچ باب

تکبیر و تقاضای دیدی

از جمال لایزال بر بنداری گشتاب صدر حنبت گر بود سید و در قعر حچم فاطرات اطراف عین شد جوان بهشت عاشقان خورشید بهشت از زبان برده محشر بد زند عاشقان چون از بند	عاشقان لاابالی را بماند دل کنای نیزه های عشقان بینی طناب اندر طناب هر که شد کویه نظر گو سوا ایشان بهشت فارغ اند از کتختائی فغان کرده طراب سر برآرند بادل پر آتش چشم برآب
---	--

با دل مجروح میگردید و میگویند که آنکه کرده وعده دیدار خود در روزگار

بی تماشای جمالت محی گوید روز حشر
در صف بیگانگان یا یثینی کنت تراب

گر تماشای جمال حق نباشد بهشت
حق تا چون هر بر بندگان جام طوط
بر دست دل میدورل تو کردیم وصل
یکسر که نباشد خالی از سودا دوست
آنکه شد سرشته بخت همه در قبله اش
ماندیم دوست این حال پوشم سیاه
از جودت مرا کافر مگو دیوانه ام
چون رود از پیش چشم عاشقان خون دوست
که شام جان شاقان معطر می شود
اگر نباشد بوی او در دست غنبر بهشت

محی میگفت آه من چاره چه سازم چه کنم
دل برفته در کلا عشق او جانز بهشت

سید شفت نظر آتیه بنده هست
بنده را مرتبه بنگر کجا تابه کجاست

<p>بیوفانی گن و از دو ما دور مرو روی نهشته پرکشیده از چرخ گناه هم بدست تو و هم نامه تو روز حساب یک نگوئی ترا ده بد هم در دنیا اگر بدی از تو در آید به کرم عفو کنیم ما رو در رخ چه کند با تو چو اتری از تو هر چه خواهی بطلب از من شرم مرا تو ز من بیزم دشمن و نمک و گیاه من عطا کرده ام ایامی که ده خوش با تو ام شوق با تری از شیطان بسته</p>	<p>زانکه ما را ز ازل با به با تو صفات آب گرمی که از دوشسته شود رحمت ماند اندکس دیگر که درین نامه چست باز در آخرت آن مہفتہ بنفشه و تر است ایمنین لطفت و که غم غیر من بنده گراست ظاهر و باطن چون هم از نور خداست بر من ای بنده اجابت دو بر تو و دعا من کیل تو ام از من طلبی چه سزا کی تا خم زنگه ای که بر او صبر و رواست چون نیاهت منم ابدین پاک که صفاست</p>
--	---

<p>تا شسته ترا رویک آبی ترانی دست جام می عشق حق در کش تو اگر مرو هر صوفی صافی که بوست ریاضت</p>	<p>نی هیچ کسی جز حق شونده رویت نامست خدایمیری در گور رویت ما و زله مردانه از خوان جهان بریت</p>
---	---

<p>یوسف که برادر را بدنامی دزدی ادا بر بسته دگر باشد و بر بسته دگر ایدوست تا عقل مصادف با دل غم محنت بد</p>	<p>در خلوت خاص و با او چه شب بست بر بسته کسی باشد که دوست بدوست هم صحبت عشقش شد و از جمله غمناست</p>
<p>کبریا چون در همه عمر او را یک زنه بندد و سر تا بقدم محمی پیوسته برانست</p>	<p>کبریا چون در همه عمر او را یک زنه بندد و سر تا بقدم محمی پیوسته برانست</p>
<p>عمل من همه عمر از چه خطا افتادست بچنین بستنی وصل خدا طی لبلم خجلم تا بقیامت چه بگویم بهیات فخرم جز یکمال کرم حق نه بود تو بمن لطف و کرم کرده که تنهای دوست فطری کن بنایت تو درین آخر عمر پس من از خوفت بگو تو و کن تو میدم بتو در گنج لی گفت خدا از لطف بر زمین دل هر کس بنشانند سخته</p>	<p>چه غمت چون سرو کارم بخدا افتادست تو بمن گو که چنین کار کار افتادست که میان من تو دوست چها افتادست همه کارم همه عمر از چه خطا افتادست کرمست بخش همه کس همه جا افتادست سوی این بنده که در عین بلا افتادست که از و بخش گنهگار رجا افتادست که بگویم به تو خاک چرا افتادست بر زمین دل تا نسیم وفا افتادست</p>
<p>بجز در نظر محمی تو پیوسته است</p>	<p>طالب فقر و محب فقر افتادست</p>

گفته کردی بگو کردیم اسی دوست گفته کردن اگر چه خوی تو گشت تو شب برخاک دمی مال می نال نفسهای گنهگار آن تا نب چو فصل است پستی بخت ای پیر که کز دایه ستر بنو دلبالم بنمیتای جنت پروری مغز چو رحمان بر تو نیکو هست غم نیست	نیمه غمناک بمان هر روز بخت با تو گذران کردی که بعد از کار بد این تو به نیکو هست ولی عفو گناهت هم مرا خوست که آن نالیدنت داریم ما دوست مرا خوشبوی تراز مشک خوشبوست چه غم داری اگر دشت تو دوست مرالا تقطوا در باره اوست ترا بر استخوان گزشت پست اگر شیطان بدست یا تو بدخوست
--	---

نیمه غمناک بمان هر روز بخت با تو گذران کردی	نیمه دماهی دل می هرگز زالال رحمت حق تا درین بخت	نیمه غمناک بمان هر روز بخت با تو گذران کردی
---	--	---

پیرسی نفس شیطان لعین بس بره آ گرچه شیطان عفران بسیار سیدار و سبک و صبح آن مردار دخورده باشد گل آن تویی اند جوانی کله شک از غرور کردی از مردن فراموشی کنی ایم گن	پوستین را دن بجاور کار مروی ابله آ کی بریزد پیش جیوا که قوت او که آ تو پناهست در نار شام بی که گشت وقت پیر خوی و خرف گشتی پشیمان یا دمون تو به کردن ولی تو که گشت
---	---

درد دل شیار مرغی گردن فلک حق به کن گر شراب بنگار روی تو به کن اندر گو ما به سهار به نیکوئی بدل خواهم خست در دل سنگین کاران امید فضل هست عاصیان از نظر پیر و پیر عاصیان پیشه گشته که بار او گران افتاده است	بند را پیش خدا از توبه کردن ننگ است یا دامن چون پادشاه شراب ننگ است کار با بندگان بد بخیز این ننگ نیست جای جوهر سنگین خمیان ننگ است ما چه کردیم آشتی کس اجمال ننگ است میر و اقاتان خیزان گردن پیش آنگ است
---	--

نیکمندان جهان گر جنگ طاعت زنند محی مفلس از راجه فضل حق در جنگ است	نیکمندان جهان گر جنگ طاعت زنند محی مفلس از راجه فضل حق در جنگ است
--	--

پای دل در کوی عشقت باز نمودر گل است منم انم کن دل یوانه را تصدیت فیل محمودی فروماند اگر ببید بخواب ایدال واره آخر چند میگویی مگو همدم آهست محرم غم در ایام شبها خود بخود گویم ستمها چون بگریم زار زار محی باین زندگانی گر گمان ناری که تو	بهتی دارید با من نانکه کاری مشکل است گو همیشه سوخته گردانی من مایل است بار سنگینی که از درد تو مارا بر دل است اندر آن کمی پای صد هزاران رگل است وقت عیش و نوحه وانی و خجسته حاصل است محرم را ز غریبان لایب اشک سایل است راه حق رفتی یقین میدان که فکر طایل است
---	--

گفتا که توستی گفتیم بی زجا هست	گفتا کئی تو با ما گفتیم کمین غلامت
گفتا که حالتت چیست گفتیم غم و ملالت	گفتا چه پیشه داری گفتیم که عشق بازی
گفتا که با فتاوی گفتیم میان دامت	گفتا که چیست حالت گفتیم که حال شا که
گفتا که در دتا که گفتیم که تا قیامت	گفتا ز من چه خواهی گفتیم که در دبی
گفتا چه داری یا من گفتیم بسی میبت	گفتا چه می پرستی گفتیم جمال روت
گفتا چه چیز داری گفتیم همه غرامت	گفتا چگونه بی من گفتیم که نیم بس
گفتا که با که سازی گفتیم بیک مست	گفتا چرا گذری گفتیم ز بیم هجرت

گفتا که کیت محی گفتیم همانکه دانی
گفتا نشان چه داری گفتیم که صد علامت

روی دل تا ابد سوزنا حضرت	غم مخوری که عاقبت جا تو صد حسرت
منزل آشیان و مقصد تن نیست	غم مخوری که مرغ جان چون نت نیست هیچ
خاک تن تو تا بجز غرقه باب حسرت	غم مخوری که این منت چون بلند فرو رفت
این جمال لطفت آینه زکمال خدمت	غم مخوری که حق ترا از همه خلق برگزید
در تو نظر میکند این همه از محبت	غم مخوری که روز و شب و شب و شفت
و طلب حبه ترا بنده بگو چه ز حسرت	غم مخوری که هر کجا تو که توئی فدای

غم مخوری که عشق خود را کل بهم شربت غم مخوری با تو مست آن دگر بی تو غم مخوری که بی شراب است خراب شده	عشق خدا تو بودم وصل شایسته اونه دوست تونه او گفتن و خبر دست محبوبان شهر را گو که شراب جنت است
---	---

غم مخوری که حق ترا بنده خویش خوانده است بندگی خدا ترا محی نشان دولت است	غم مخوری که حق ترا بنده خویش خوانده است بندگی خدا ترا محی نشان دولت است
--	--

می صافی طالب جان که در کوشک انخواست ازین سودا عشق آفرست بر باد خواهی زیر کینه نقدی برون میباید آوردن در و کان هر مرد منادی کر و شبنم کی چو سلطان یار دزدان بشارده دزدان بشارت دآن سلطان رسید تهستان شبانه رخو که چون سلطان بجا سوسه میگردد به محشر خویش حاضر گناهانت بود ظاهر چراغی بنده غمگین از لطف و کرم آخر خدای گوید ای بنده من سلطان باطن	تو از ساقی نشانی گو که این است بسیار سرت چون میزدن و خواب چه جا فکر دستار چنین کار آید از دزدی بکشتی طار که شب عاقل مشو خواب من از مهر هم یار در دست و پیکر زندان فی داری که گنج دوست لجان نثار هر گز گارست که وقت شودین سر که شب بگو عیادت تبریزی ان ای عاصمی او بد تو ستار ترا بعبای تو خدای تو خریدار است که بر درگاه من هر که می آید ترایار
--	--

<p>لب لبک عشق آن اند که از هر چه بیارست که بستان حضرت از بهیاری بی عار اگر هستی تو چرا در ص تو با غارت اگر بهیاری تیری که راه کعبه بزارست گزارد هر زمان حج کعبه عشق زارست که حج اگر عاشق طواف کوی که آزارست</p>	<p>بزم گرز و عاشق تر قان شد منی و ق شراب عشق چند آن که سر از یکانشی شتر سوخت میگرد و دوا نش از علف بند اگر هستی تو پاکو بان همی بری بیابان ترا یکسج بود سالی ولی در کوی یاران طواف کعبه کن حج مرا بگذارد در کوش</p>
---	---

<p>شهیدان را نشیند شهیدان مشو محی که اندر زنده برب زندان کسی کو مرد و مرده است</p>	<p>نظر بر آنکه در دوازده</p>
--	------------------------------

<p>هر چه از شکوین دلان بر جان آید خوشست بشنوم تا چند بوی گل با صبح دم راضیم از هر چه پیش آید بدر و عشق تو روز را بر اینچنینی ری چو سر در کاسه</p>	<p>اگر وفا آید خوش گریه جفا آید خوشست بوی او گریه همه باد صبا آید خوشست اگر همه بر جان من دویدا آید خوشست اگر بجای قطره ها سنگان هوا آید خوشست</p>
---	--

<p>عشق زیبا می نماید محی هر کس که هست بوی گل گرز آنکه از باد صبا آید خوشست</p>	<p>نظر بر آنکه در دوازده</p>
--	------------------------------

<p>آنکه آتش افکند در خلق جانان است و آنکه میسوزد از آتش همین جانان است</p>	
--	--

کاسمان قیروزه از شاخ ایوان منست	تا خندم دیوانه پیشم قصر شده ویرانه است
نقل مجلس حدیث عشق بهمان منست	عشق ورزیدم میان یو ایزدین کین مان
گویش نعمت که کاری چشم گریان منست	گر فلک نخواهد که سازد خانه مردم خراب
وانچه پایانی ندارد در دوزخیران منست	آنچه در دم بگذرد شبی وصل حبیب

مردم می پوشید بهر تاش
هر کجا ورتی بود اوراق دیوان منست

رسمت حق کن قرین ما کیوم التنا	یار بکساعت که خلق از بیا رویج باد
نامه ها مابدان بستی ندارد جز سو	نامه نیکان به طاعت آیا چون شم
گر نبودش دوز بازارش نامت جز کس	آنچه بین کلاهی پر عیبی که گرد و زو است
ور تو ندی از که جوید بندگان نامراد	عید شد سحر بر حمت در خداوندانها
عجبها ماهم دیدی کردی نامراد	رو مکن یار تو مارا چون بیزار است
از غم عمر عزیز خود که بردادم بیا	شب سن گردن اندازم بگیرم زار
وقت مردن جان دیم چون ایم	این آن از بسکه بی اوزندگان میگذر
بان شیرین ایاید او نتوان کشاد	آه از ناساعت که غرایل قصیدن کند
ای خوشا وقتی کسی مادرش هرگز نر	تا دم آخر چه خواهد کرد با ما آه آه

نامم خوانند و میگفتند که اما کاین پیش تو تم منادی کن این بنده آ یارب آنکس ایام زری که بعد از مرگ گویم کلمه بگری یا بگنم بر خاطر رحم خواهد کرد و بر من خواهد آمد زیدم	در جمیع عمر این بنده نیامد حرف یاد گو گنه بسیار کرده بر خدا کرد اعتماد روح ما را او به تکبیری کند که گاه یاد این دعا میکن که یارب گوارا و پرنور روی زرد خود بر خاک سعد خواهد نمود
--	---

لا اله الا الله
الحمد لله رب العالمین
صلى الله عليه وسلم
الحمد لله رب العالمین
صلى الله عليه وسلم

محمی که چو بس بدی کرده ندارد نیکی
لیکست اردو بجان در حق نیکان اعتماد

تا ابد یار ز تو من لطفها دارم زیتیم عمری چون دشمنان دشمن گیر هم فقیرم هم غریم بکس و بیار و نا امیدم از خود و از جمله خلق و جهان سنتهای کار تو دایم که آمرزیدن هر کسی میدارد از خدا و جز خدا هم تو و یک من چاکر تو پوشیدی ز دنه دره چون خدا گردانم خاک	از تو گرامی میدیرم از کجا دارم امید بیوفانی کرده ام از تو وفا دارم امید یک قبح زان شربت ارشاد دارم امید از همه نو میدم اما از ترا دارم امید زانکه من از رحمت منتهی دارم امید لیک عی شکی که از تو من ادا دارم امید هم تو میدانی که از تو من چاکر دارم امید بهر ذره ز تو فضل خدا دارم امید
--	---

هم بدم بد گفته ام بد مانده ام بگرده ام	با وجود این خطاها من عطا میس
روشنی چشم من از گریه کم شد ای طیب	این مان از خاک کویت تیا دارم

محمی میگوید که خون من حبیب من بخت	بعد از این کشتن از من لطفها دارم امید
-----------------------------------	---------------------------------------

ز سرتا بر تن من گریه اندوه و غم باشد	هنوز از آنچنین دیکه دارم از تو کم باشد
چگونه سر و پا بر فلک کنی غایت است	بهر جا پاشی سرا تا از اریو تدم باشد
غنیست آن حضور در دو غم اید که دور	وفائی نیست پندانی صحبت من باشد
خوش است غم و ریا که بجا گاهی لبکین	ز من مهر و وفا از تو همه جور و جفا باشد
دم آید سفال سنگینی یار نوشیدن	مرا خوشتر بود زان باد که جام جگر باشد

خلاصی گر ز بهتی بایست عاشق شوی محی	که اول کام در عشق پر یویان عدم باشد
------------------------------------	-------------------------------------

تک اندر حسرت اینکه در برقع بر اندازم	اگر باشد دل زنا هست که همچون مگر اندازم
همه خوبان سخن بگویش مینا زنده و ماه	چنان باشد که حسن او بر خوب مینا
بودم پر یویان که باد یو انگان زنده	شدم دیوانه آن تند خوبان مینا
لکن آمدی عییم اگر نالم جدا از یار	که من بهر میازم ولیکن دین مینا

کجا پروا کند محی که در عالم بودی کس کو یار خود وار و چار دیگری بیند ازین آتش که من از م شوق و عجب و همه عالم ز تاب مهر سوزنده شده عمر اگر عاشق ز دل لذر گریست پرده نک و آتش سیمان بیکه جمعی میرانم	پنهان مشعل است او که با خود هم نبرد از هر مشعل با عشق آنکس که هم بر دیگری بیند که آن چون بالین آیدم خاکسته می بیند که هزار شکست سوزد که از خود بهتر بیند اگر بجا هر مو بر تن خود قشعر بیند که برین شش دل گرسه من کج و بی بیند
---	--

خوش آن ساعت که در کوی تیان محی و در سر خوش
پرست نشسته در کوی از منی ساغر بیند

من بینگویم که جور روزگار میکشد دور از بیاطاعتی شد که روزی چند با من نهانی عشق در زم بادل آن تن گر روم در کوچه باز می طفلان شوم شکین ارم در خیالات و زگارم چون شوق دیدات در یکشتن بینش کنون میکشد ز جنت طبعی فلت نه این او	طلعت بدخواه و بیرحمی یارم می کش محنت درک و داغ انتظارم میکشد از بر آب حیرتی خلق آشکارم می کش در فتنم گوشه فکر تو زارم میکشد روز فکرم ناکه شبهای تارم می کش آرزوی پوسه اسید کنارم میکشد بهمو محی سوزش جان فگارم میکشد
---	--

روزنی جز خم تیرش در سرتن مباد عاشق وی بتان یار باد هیچکس کرده از تیغ جفا هر خطه چاک در دم جنت عاشق چو باشد بعد مردن کوی یا مهر و مهره او نشینی از پر تو خسارت آرزو دارم که در عشقت تن بیاړن	غیر داغ حسرت تا بام آن وزن مباد در کسی عشق شود یا این بتان من مباد آنکه از خارش هرگز چاک در دهان مباد مرغ جانم از جزان یو اید و در مسکن مباد بی خست هرگز چراغ مهر و مهره روشن مباد خالی از افغان زلفی از رخ از شیون مباد
--	---

لعل شای چوین و با خاک کیسان چیت
افسر محی بجز خاکستر گلخن مباد

شاخ گل از نازکی یار یاد میدهد چون دم در کوه از یاد او فارغ شوم هر کجا بزمیم گلی با خاکی میبوم که آن دستان همیشه فرهاد و کوه میستون چون دم در گلستان که خوشی آسایم رفته بودم از جفایش ده که جور و زکا جان شیرین دم چون شعر محی بشنوم	برگ گل زان گلخن رخسار یاد میدهد میخراشد کبکسان فتار یاد میدهد همدمی یار با اغیار یاد میدهد خار خار سینه افکار یاد میدهد بانگ بلبلان لعل زار یاد میدهد باز خوزیری آن خوشخوار یاد میدهد زانکه شیرینی آن گفتار یاد میدهد
---	---

نیدارم که اوتاکی پی آزار نخواهد شد
 بدخو چند روگر بماند از جفاے او
 بنواب مرگ شد بخت من گویند یارم
 مکن بهر خدا غم گلستان با چنین رو
 میفشانست چندی در سماع لیسر ناز من
 بگویم شمع جور یار در دوشین مردم

نگوید این فی آزار و بنیر خواهد شد
 ختم بیمار خواگشت جان افکار خواهد شد
 که تو فریاد و فغان کنی او بیدار خواهد شد
 که دانم باغبان شهر شد از گلزار خواهد شد
 که بوش از جان این دست و افکار خواهد شد
 که بی تسکین اگر بیدار تو یار خواهد شد

بخت در حلالان هر روز بخت بار خواهد شد

از اندوه دل چاک جگر تا که بر دمی
 که این عشقت ایها هر زمان بسیار خواهد شد

بخت در حلالان هر روز بخت بار خواهد شد

مرا کشتی و گوی خاک آن بر باد بایزد
 همه کس از تو دلش دزد غیر از من مسکینم
 شدم پیر از غم تو که جوانی بر دم گرجان
 حکایتها سخن او بغیر از من نبایست
 چه عمرش اینک در شبها بود کس بجو خوش
 بنای زندگی چیست کافر میشود ویران
 مزن محی لبی لاف سخن چند آنکه کی است

چرا بر در دمندی اهمیت پیدا بایزد کرد
 نیگویی دل نیم زمانی شاد بایزد کرد
 نه آخر بنده پیرے پسر آزاد بایزد کرد
 حدیث شیوه شیرین بر فرهاد بایزد کرد
 مرا بار و بار از دست عنت و فدا بایزد کرد
 چنین کار نکو بهر چه بے بنیا و بایزد کرد
 تو شاگردی هنوزت حدیث شاد بایزد کرد

ولی مشکل که آن نامهربان گز مهربان کرد که در شهری غریبی آمد و بی نشان کرد عجب شد که روز فتنه آخر زمان کرد تجنبدی چیکه از جای چون من توان کرد چه دستم که جانم را بلا نمانی گمان کرد همانجا خوش و در چشم غنیم رون کرد	دل نشاد من شاید که روزی دمان کرد هر اگو شادی در دل رسد ناگه بدان کرد چنین کام روزان بدو بلا انگیزی بنهم گر این بار دل من آسمان بد که بزدان کرد بران بودم که دل مرا می بهیو خواهد شد اگر جامی جدا از لعل میگون تو میدنم
---	---

در بیان شدن هر روز فتنه بار خزان

غم نمی بخور زان پیش که سودا زلفت تو
بر آرد سر بسجید و رسوا جهان گردد

روم از جا اگر دادم که او تواری آید که سر و گلزار من سو گلزار می آید فغان از سینه اشک از دیده خونبار می آید که چون آن یاد آید از نیم عاری آید بگو شوم بکه زیاد دل افکار می آید چنین که عشق این خواه غم بسیار می آید که میگویند باز آن بر عیاری آید	نوفیدم میرسد هر دم که اینک است می آید خدا یا یک نفس بلبل ها کن با جرایان سرم کردی جدا از تن و لیکن همچنان باشد بروز غربت از خواری هم آن روز بن خشم بطاقت را گاهی خشم سر بر سر او هنوز اندر بود و گر چاک سازم سینه خود مسلمانان را و دین انکه را دید چون
---	---

وقت مستی بلبیان آمد
بلبل اسخبا خموش و حاضر
مجلس عاشقان هست خدا
عاشق و رنگ بوی ای بلبل
ما که سر مست صبنه الله ایم
چشم تو بر گل جهان مرا
رو که بازاری بازاری
یاش تا من بنالم ای بلبل
دم من پیش ما که ناله است
نالہ ماشنو کہ بر در دوست
عاشقان در جهان نمی گنجند
عشق تو با گل است رو که چند
خانمان آب و گل بخودزاری
مخ آتار قدرت حق دید
ای قصر رسالت از تو معبود

گوئی اگل بہ بوستان آمد
بشنو این سرکہ در میان آمد
سر خوش آئینہ میتوان آمد
پائے گل چاکہ تو ازان آمد
جائے مایہ غلامکان آمد
دیدہ حیرت ساق جہان آمد
جائے بازارے دکان آمد
کاینہیہ حلق در فغان آمد
نالہ کس سر زبان آمد
گو بسوز از میان بمان آمد
این قفس چون امکان آمد
عشق ما عشق جاودان آمد
این روش اہ نازکان آمد
چون بہار آمد و خزان آمد
منشور لطافت از تو مشہور

کیم تر و کیمیا دو قفقور صلوات تو تہا دیمیدن صو جبریل برہ بماند از دور ہم بندہ کترین تو حور از بہر رسالت تو منشور دیدار حسد اندید بر طور اے ظاہر و باطن تہمہ نور وے سرور اولیای مستور شد شد در اندرون زنبور گشتہ شفاعت تو مغفور	خند ام ترا غلام گشتہ در جسد کائنات گویند معراج تو تابہ قاب قوسین ہم حلقہ بگوش لبت غلمان بنوشتہ خدای پیش از آدم از ہیبت غیرت تو موئے روشن ز وجودت کونین امی سید انبیاء مرسل گل از عرق تو یافتہ یوے ہر کس بچہان گناہگارست
---	--

محمی بہ غلامے تو زولاف از راہ کرم بدار معذور	محمی بہ غلامے تو زولاف از راہ کرم بدار معذور
مقدور و زخ عاشقان این کون خفتا تو پیرایہ تجلے جمال حق مدار اگر نثار و عاشقان سیار	اگر نخواہد بود اندر صد حنبت وصل یا جو عین ہر چند پیدار و جمال کمال عابدان نظارہ توان یک بہشت

جام مالا مال مروه ایچدا خمر طور
گر بفتید در جهنم یک تجلی جمال
رومی رو عاشقان بنگین در روز
سایه طوبی جنبه فضل شررا کجاست
اندر ان خلوت که آنجا رانیا چیر
تن به تنهای جنبه میشود پرورده
گر بر انگیزی ز خاک گور بنائی جمال
و عده دیدار کرد و فقر و دوزخ میکنی

اندرونی لغو باشد فی صلح فی خفا
بشکند گلهای نگارنگ در صحنه
تخت بین بهشت خاستگاه ز رخسار
از علا و تما که باشد در وصال کردگار
بیرد از فارس سلمان بلال از رنگبار
جان بیا بدردش از دیدن پروردگار
خلق مسکین از گریه دیدها گرد غبار
یکشده در چشم آتش اخلاق سحر

محی گردیدار رحمت یابید از غر و جبل

دامن مردان بگیر و صبر کن تا روز یار

دوست میگوید که عاشق اگر در صبح
اندر ان مجلس بنید خلق دیدار خدا
آنکه از خواب بیدار میسازد منم
گور گور است طفلای پنهان است
نور ایمان دل و دل را نگاه نور حق

از فراق ماستال صبر کن تا نفع صبور
از جگهای کباب عاشقان باشد بخور
چون بگویی تو گناهانم بیا مرا می
خوش بخوابانید خوابت اوقایوم
خوش چراغی گردد در پیش نور انوار

ای گشتگان ان شمار بیشک آمدن خدا	به بود از پوستین کیش سنجاب سحر
دارد از نور آتشی چهره تو آگه	ز روی رکتو باشد سرخی خسار جو
حور عین غل سینه دبر رخ از رنگ بلال	از جیش بنگر چه خوش شامه کرده ظهور
در تجلی این ندا آمد که خواهد دیدم	هر که برین خاطر خود کرد شب زود حضور

چون برون آئی ز دنیا پیشو آیم ترا
گویم ای مخمخ خوش چون کنی فتنی این راه دور

عشق و بنامی در دو غم باشد یار غما	تا محمدر وار باشد عاشقان را چار یا
آرزوی یار داری یار یگویی پیا	تا کنم دل را رنجی در دل شهبانیا
نرم تر یکدم شب گواهی از در من نگر	پیش شبان زوی فطر شهت سبب بیا
یار گفت هر جا که باشی تو امیتا دکنم	از چنین یاری خراش کرده تو یا دور
روح تو مرغیت که ز نزد خدا آید تن	بجز امر غنی خدای را کجا باشد قرار
ساقیا زان می که گفتی میدهم در آخرت	کم نخواهد شد که در دنیا کنی جانی
کاروانها در بیابانها هلاک انداز عطر	ابر حست ابار و قطره چندین ببار
باز دارد و شیشه های می صراحیها شاه	اشتری هستی که نه افبار داردی زها
شاه میگویی تو مارا حاضر قندیل باش	عاشق و مجنون در مستم آه و آهش

<p> خاک آدم را غذا تخمیر میکرد و هنوز بر سر هر کوشاقان بان دیگرست اگر تماشاچی حال حق تماشا بیدت در دول شهاب گیریم گویم آن دلدار را گر رسم روزی بدوزخ قصه خود گویش تا بگریه برین بحیره آتش از آ </p>	<p> کو قناده برستان حضرت این خا از خدا دیدار میجویند لیس و نهار در میان عاشقان انداز خود را روز یادی دویادی کز بیلان پروبار تا بگریه برین بحیره آتش از آ </p>
--	---

<p> اما قیامت محی خواهد خواند این بیات خلق و عالم هم پیای میروند هم پایدار </p>	<p> اما قیامت محی خواهد خواند این بیات خلق و عالم هم پیای میروند هم پایدار </p>
--	--

<p> بل قیامت کثرت آن ملک نفع صو سر زنجیر برزدیم غیمه محشر زدیم از سر شوق و نشاط پای منم هر ط ای که ندادی تو مال طلب آن حال مست خدائیم ما که بخود آئیم ما نور میان در نظر زانکه تجله حق وقت تجلی از و دیده بیا جموی هر که بنزدیک است دلش بآفتاب </p>	<p> کما تنبشور است ما کثرت مانشو بی خدا اندر حد چند بیستم صبو تا زدم گرم ما گرم شود آن فتور ما بتو بگذاشتیم دیدن دیدار حور ساقی ما چون خدایا ده شراب طو با تو کند آنچه کرد با حجره کوه طو او چو نماید جمال چشم ترا دوست روی سعادت مزید آنکه از و ماند </p>
--	---

مژدہ وصل خدا گم بہ بکشد بنویم	ز تہہ شود جان تن بیشتر از نفع صوم
حور جو آرا کنند رو بسو گسند	چشم نگہ داران دست بود بس غیور
مست تو قصر بہشت کردہ زیر و زبر	ورنہ کند زانکہ نیست ہستی او بی قصور
گرچہ قصر بہشت کردہ عنبر شست	از جگر سوختہ می برم آنجا بخور

محمی ماکم زودہ کی کند اید دست شور

اسی کہ ترا در دل ہر دم اثر ہے یکر	وی از تو بکجا جان ارم خبری دیگر
از تیر ملامتا داریم دل مجروح	جز لطف تو ما نیست الشک دیگر
سلطان جمال تو تا جلو دہد خود را	بر ساختہ از ہر دل ایمنہ گرے دیگر
در مہر کہ محشر آہے تہہ عاشق	ہر دم اگر شکر تو در مہر دیگر
ز آن کہ با و داد در روز استاید	لطف کن ما را دہ جائی گری دیگر
در صنعت حق کہ تو مردانہ کم بندی	بخشد تو ہر خطہ تاج و کمرے دیگر
در خانہ بی روزن یعنی بخت و یک	بر جان تو خواہد یافت شمس و قمری دیگر
یار تو بہ ہشتے خاک از بسکہ نظر دار	پیدا شدہ ہر خطہ صبا نظرے دیگر
عیش و تن جان ل از رہگذری عشقت	عشرت نتوان کردن از رہگذری دیگر

<p>بر دوخت دل دیدہ از دیدن غیر حق ہر کہ در حق ز دور و از ہمہ دور</p>	<p>نبودل مجنون اجزاین ہنرے دیگر زان در نتوان فتن ہرگز بدی دیگر</p>
<p>در آئینہ دل دیدہ محی رخ یار و گفت اے ذکر ترا در دل ہر دم اثرے دیگر</p>	<p>افطرا اب من نگر صبر قراری من نگر ہر ز اشک لالہ گون ایم کناری من نگر</p>
<p>ایکہ مینالی ز دوران جو پیاہ من نگر جانب گلشن مروکان یکہ دور و زینست ایکہ میگوئی ندامت دل بخوبان محکم سینہم نرداغ و چہرہ گل گل از خوبان یاشدست می فتنہ در دل بیالی سوی من اگر تو داری سیل غباران دیدہ عبرت کشا</p>	<p>سکسیدان آئی ترک شہسوار من نگر یک زمان سکس من آباغ و بہارے من نگر حال اری من بین شخصناری من نگر سینہم پیر سو ز خوشم اشکباری من نگر</p>
<p>ہر طرف صد کویہ غم در رہگذاری من نگر ہر طرف صد کویہ غم در رہگذاری من نگر</p>	<p>ملک کوئین مسخر بودش لیل و نہا من بسر بر سر کوی تو روم مجنون و</p>
<p>ہر کہ در پیش تو بر خاک بالاد خیار وگران کہ بقدم بسہ کوی قی زند سلطنت غیر تو کس انست و نہاکمہ بے لطف</p>	<p>پیچ دیار نالہ ز تو در پیچ دیار پیچ دیار نالہ ز تو در پیچ دیار</p>

دفع از جنت دیوان غوثیہ
 باید ش گفت مثل درو سربخ و خمار
 مینماید تو بزم زمین او دیدار
 بسکه خاکستر او جوش کند دریا بار
 تا که کافر بکشد از میانش نار
 میکند بت بخدای خدا و ندا قرار
 هیچ از صحبت خود را نگذارم بشمار
 بادہ اندر گریہ پیش ندارد درقا
 زانکہ بے او نتوان دید خدا را دید

ہر کہ شد عاشق دیدار تو او بشناس
 ہر کہ در کوی خرابات و دمی نوشد
 دیدہ بکشای کہ محبوب کیہ افتاد
 عاشق آنست کہ نونہ دہندش بریا
 شمع کوی تو از لطف خدا بر درید
 گوش تو کر شدای خوابہ و گر نہ سجدا
 جوش می میر میگفت کہ چو نستم
 عشق حق میر و اند دل ہر عاشق زنا
 در ہمہ مذہب ہست عشق سلال

بہم ہما مشوای محی درین آخر کار
 بیکہ کشتن و آوختن ست بر سر کار

تو بغفلت پاسے ہا کردہ دراز
 سوی ماہر گز خواہی گشت باز
 ما تو بایک دگر گوئیم راز
 یا نماز و روزہ تو مینہ من باز

شب ہمہ شب با تو میگوئیم راز
 اے زما کہ دہ فراش گوینا
 نیز و ترک خواب کن نیم شب
 بے نیازم از تو و از طاعت

تو نیاز اور برای من که نیست طاعت شایسته تو بنیاد

محمی گر کار نه کردم غم محو
من ترا هم کارم دهم کار ساز
نکته صحت اخلاقیات و اخلاقیات

نویسد مشو بنده از رحمت ما هرگز
خواهم که ازین عالم تو پاک شوی نه جرم
چون سوخته امروز از درد فراق
من با تو ام ای عاشق تو تیر بامیباش
هر چند که روز از ما بر تافتی و رفتی
از دور و فراق یک شب چو روز آری
گر بول خود ما را روزی گذرانی تو
ای جمع هستان حقا که نخواهم بست

زیرا که بغیر از ما نیست ترا هرگز
ورنه بتو نفرستم از بنده بلا هرگز
در سوختنت فردا اندهیم و فدا هرگز
هرگز چو نشاید دو از دوست جدا هرگز
روز از تو نیستا بد خود رحمت ما هرگز
دیدار نه پوشش نام در روز تقا هرگز
در دوزخ بر آتش ناریم ترا هرگز
من این رحمت ابرو کوشا هرگز

از بیم جدا یون از دولت جاوید
مخبر نبود یکدم بے یاد خدا هرگز
نکته صحت اخلاقیات و اخلاقیات

تولدت عمل از کارزار با پر
آئین سلطنت از زمان ارمایر

آن لذتی که باشد از شتهار صادق	شام بشارت وصل از روزگار پاپرس
مجنون عشق مارا از باغ رانغ کرم گوی	از وی تو سوز پوی بهار پاپرس
من خاتمان بهر کس دم خراب اورا	من بعد اگر خواهی اندر دیار پاپرس
هر شب لطف پرسم کاحوالی چگونه	ووق خطاب مارا از دل نگار پاپرس
بر تربت خراب عشاق ما گذر کن	وز دزد زره خاکش تو انتظار پاپرس
عاشق نی چه دانی درد وراق مارا	رور و تو این محبت از سرگوار پاپرس
عشقم قوی من چنان مرغ جان برد	قوی سحر و را از بهر شکار پاپرس
عاشق که از غم من کایه گشت جان داد	این مرغزار را از مرغزار پاپرس
توصاف دل به دانی نالیدن سحر گم	آین هر دمنده از در غار پاپرس

دل از غم دو عالم فارغ کن و بس اگر
آنی به پیش همی از لطف یار پاپرس

در جهان امروز بی پروا میباش	فارغ از اندیشه فردا میباش
کشتی پیدا کن و بنشین درو	ایمن از عزت قابین دریا میباش
بی خبر از ناله شبها مشو	غافل از احوال مظلوم میباش
در پی خود کن دعا گویان یک	بد کن یا مردمان تنها میباش

دل بے درجبت و آخری بند کار درویشان و سیکناں سینکونی کن تو و نیکونام شو داو خواہے را چو بینی داد زیر دستان را تو از پادشہ	بے ہوا ہی جنت الما و امباش یاد کن از مرگ مرد افز امباش بد کن مشہور در ایذا امباش در دکان جاہ بی سود امباش غزۃ این فرق فرقہ سامباش
--	---

خلق را محیٰ تو ناصح گشتہ پیر و این نفس ناپرو امباش	کلمہ غزل نہایت انجمن
---	-------------------------

داد مرا جان تو بادہ از جان خویش حضرت و نیم شب گوید کای بوجیب گرچہ تو آلودہ بندہ ما بودہ گر بتو گوید کہ کردہ عصیان بے در بہند دست رو بر رخ تو نیک و بد دعوت تک تو سلح کیم جنگ تو خانہ زندان گور پر بود از مار و مور دولت زندان تن رو بہند سکون	کفر مرا کرد نام گوہر ایمان خویش بیج مکن آشکار کردہ بہمان خویش بندہ ندارد پناہ جز در سلطان خویش رحمت بسیار من گوید برمان خویش رونہ کنم من ترا خوانم خاصا خویش پیش تو روشن کنم شعلہ تابان خویش من بنمایم در و روضہ در خان خویش بر سر کیون زخم خیمہ الوان خویش
--	--

کردستی پو افضل نام ظلم و جور	تا بفروشم بکش بنده نادان خویش
بار امانت گران بنده تویی ناتوان	که ببار ترا می کشم ز گیلان خویش
گر مرا جان بدن نبود بدن گویم بسیار	چونکه نیست با من میر من گویم بسیار
که بپرسم لاشه من همچنان دور افکند	چاک شد چون بجا جام کفن گویم بسیار
در چین گزشتک ترسوز و بگو آنهم نبود	چون نباشد یار سخن و من گویم بسیار
چون مرانی ز کوخ دیوان قیاس	از گلستان گرد و بلبل زغن گویم بسیار
مرگ باشد بهتر است از زندگانی دوزخ	گر نه نیم یار خود این یسین گویم بسیار
یکسر موت میا واکم شنیدم گفته	اگر نباشد محی زانکار من گویم بسیار
از خانه ای ارده ام از دست عشق از دست	گشته و بیچاره ام از دست عشق از دست
ای کاش که بگو عدم تا بازستی از عدم	من زدم از تر تا قدم از دست عشق از دست
پیر و ده کردم غم نان گشته ام نده جان	گشتم ضیف آن دست عشق از دست عشق
هم نیم شب از گلشن تار و سازم کن	چون شد این و لم از دست عشق از دست
هر روز و شب یوانه در گوشه و پاره	گویم بخود و من از دست عشق از دست

این سوز و آتش و خرم سوز و آغای میسر
 انچه از بار چرخ شهادت فکر بدو کار
 با کس نگیرم الفتی از خلق دارم و خسته

آنگشت بدندان میگیرم از دست عشق از دست
 شدت کما و بار این دست عشق از دست
 چونم در کس تهنیتی از دست عشق از دست

تو محی اعتبار اخوان من این غم مگو با هیچ کس
 نغمه مگو تو زین سپیل از دست عشق از دست

ای بنار خاک گویت هم چرخم فلک
 یا رسول الله توئی کان ملا پر کمال
 هر که ادم و زما بدر گویر خاک رت
 شام بجان ندی سری بعبه شد سوز
 در مقام قاتل نیست اگر ده سلام
 از خدایت حجت از تو شفاعت جز
 تا ملک نشود دست صلوات تو از دست
 اگر نبود رویت می بود در کرم عدم
 مرغ جانها بود پر از صلوات لطیف تو
 تا های عاصیان است خود را تیر

ای تبتو محتاج خلق هر دو عالم یک سبک
 که تو باید بدو بمان عالم را خاک
 آن مبارک رو فردا کی در آید فلک
 بر براق اهورا برق بپوشیز و تک
 تو رسانیدی سلام حق امت یک بیک
 در نجات عاصیان است نیست شک
 عذر خواهی از گناه اتی تو شد ملک
 هم ولی و هم بنی و هم ملوات ملک
 بی شهری تو بخینت ان پریدن فلک
 بس بفرمان تا گناه از کف از نامه

محی صلوات آن شفیع آن نبی بسیار گو	زانکه داری تو بوی بسیار و نیکوئی ملک
مؤمنم یار است اندر تنگنای گوترنگ	عاشقان دو جهان است این نام و تنگ
آتش دوزخ بسو و از حرارت های عشق	عاشق سون زانکه در دوزخ از یکدم و تنگ
آنچه نوزش بود آیا کو بکوه طو زانفت	رفت از دوسو زهوش پاره پاره گشت تنگ
بیج دامنستی که با یونس درین یایچه کرد	کوفتی و موش بود در بطن ننگ
حسن یو از کجا بودست گو دل میرد	از مسلمانان شهر مصر کفار رنگ
هست باغ آو در میوه در و صد هزار	یکطرف آن میوه بار چید اندر تنگ
گر حال حقیقت آرزو دارد کس	گو بر و آینه دل ازین صیقل رنگ
مشتی از لطیف تو بسیار از قمر تو کم	زانکه هر مرد نیایش صفت و رنگ
چیز دیگر هست با هر روزه اندر کائنات	آن سبب کیست نگار انگس ز تو چنگ
من زبان قال ارم او زبان حال ا	از دل مجروح فی بشنو تو فی انا می جنگ
خورده ام می حشرم مخمورم بدین و سر آید	کو خمار باده دارد با شدا و مخمور تنگ

بخت زلف و پشت از آینه های بخت با برنج اند

درخت ساقی جام در باده دهان جان من
کم نشدستی آن می از دل او بیج رنگ

نامه دارم سیه ترا ز شب تا یک رنگ
با دوزخ تو نیم نوید یار بیج رنگ

از سیاه و بی محشر یادم آید نیم شب	روی ز رخسارش را کردم با شکست رنگ
یک قطره سوسنی قلبی پدید کار من	تا نمازد در دل رخا خود دویج رنگ
یار باین بارانت بکس نیست چون کتم	مگر کم از حد برین بیلافت راست انگ
ای مسلمانان بین کردار گرایم بدید	بست پستان از مسلمانان همیدار ز رنگ
چون بنیم هیچگاه تدبیر خود در کائنات	روی خود میالم اندر یک ترسا و فنگ
گر خدا گوید چه آوردم برای ما ز خاک	روی گرد آلود خود بنمایم اندر گونگ
صلح کن یارب بد آنم که در خاکم	با گدائی عاجز می سلطان کجا کرد خجنگ
رحمت غیبیت پر نعمت منم طواف	از چنان بختی بینم نخواهم بر هیچک
کوری آناه که نویدم کند از رحمت	بر من بیچاره رحمت کن فدایا بید رنگ
ای خدا از لطف خود کن قیصر دار مرا	ز آنکه نیکان مردان امینند تیر خدنگ

نامم دارم سینه از شب تاریک رنگ	همی چون روضه سیدی گفت آه و دلنگ
--------------------------------	---------------------------------

تیر او پیوسته میخوام که آید سوسن دل	ایک میترسم شود پیوسته در پیلوی دل
دل من گم گشت اکنون در گمشدگی غم	گرد و کوبش بد کرد و گشت جوی دل
گلخان ایام از غنچه وفا آموختن	کو به بلبل تا دم آخر نماید روست دل

گر سگ کوبیش کند دیوانگی نبو عجب	چون ل من همیش بخ دو گرفته خوشی
آتش ز غیرت من خلوت سر سینه را	گر بود آنجا بجز درد تو هم زانو دل

ای پریو دیان دل محمی بدست آرید با	در نه تا محشر خواهد کرد گفت و گوی دل
-----------------------------------	--------------------------------------

که بود آیا که بجای جمال با کمال	زنده گردند ما هیای و از آب لال
در قیامت محشر حاجت بفتح میور	بگذرد بر گو خلقی فردی بومی صل
در جهنم خوشی ان بودن اگر کیارت	در همه عمر آئی و پرسی و گوی صلیت
اندر زمین بمان تا بامی ناکشتم من جل	گردان آن بباشی کجا باشد بلال
خانه عاشق و مشتایچنان بشود دوست	کامچه دوست هم در دمی یاید مجال
اگر سر شود فردوس علی اشک	گنجد اند خانه عاشق بود امر محال
خون خلقی بخت یکین پیچ یک است این	در تو نام او نگوی بگذر انش خیال
کشتگان بغیر نماند هیچ دانی کیست این	یکشده هیچ نه در شته را باشد وبال
از سر می نیابا بر دوست بگذشتی سود	سهل باشد در گذشتن از شرایت زل
سایه طوبی و حوض کثر و باغ بهشت	خوش مقامی شما اما بجان فخر احوال
که شود بی جذبه طبع و صلاش متصل	دره دره خاک آدم بعد چندین سال

عشق مستی و جنون طالع ما دیده اند	چون مادر زاده گشتم پدر بکشا و خال
اول و آخر توئی و ظاهر باطن توئی	کیست بگیر غیر تو و چیست بین قیل و قال
تو ز ما و ما ز بوی تو چنین گشتم مست	ورنه مستی چنین تابی ندارد احتمال
بوی یار آمد با آری بسایه بود دوست	در شام آنکه دارد او بان یار تصال

بعد چندین قرن گویند رحمة الله علیه	چون بخواهند خلق شعر محیی صاحب کمال
------------------------------------	------------------------------------

غلام حلقه بگوش رسول ساداتم	زهی نجات نمودن حبیب و یاتم
کفایت ز روح رسول و لاوت	همیشه در دو جهان جسمه معاتم
ز غیر آل نبی حاجتی اگر طلبم	روا مدار کی از هزار حاجاتم
دل من ز حب محمد پرست آل محب	گواه حال نیست این همه حکایاتم
چو ذره ذره شود این تنم بخاک حید	تو بشنوی صلوات از جمیع ذراتم
کمینه خادم خدام خاندان تو ام	ز فادے تو دایم بود میاها تم
سلام گویم و صلوات با تو هر نفس	قبول کن بکرم این سلام و صلواتم
گناه بید من بین تو یا رسول الله	شفاعتی کنین و محو کن خیا لامم
نه هرگز بدتر از دنیست من و تهرم	ندام اینکه بتو چون شود ملاقاتم

<p>زینا ویت ہمہ دانند کہ من مستم</p>	<p>خلاصی کہ کند گوش بہت لاکم</p>
<p>بگوئی محی کہ بہر نجات مے گویند</p>	<p>درود سرور کونین در منا جاتم</p>
<p>بر کمال عشق دیدار تو بالستاسیم در ہوا خرقہ ہائے قصر جنات النعیم تا ابد در دل اگر شعلہ زندنا رسیم نیک و بد در زبانتا ابد باشد مقیم بہ چندین تیغ نازدہ شود غم و ہم تا ابد خواہیم بودن بر ہمہ عہد قدیم شر بت بیمار دیدار تو نبود اسے حکیم کے نشاندہی گویند از سر کویتیم بیسروپا کہ رفتہ بر صراط مستقیم نیست اندر خورد گوش ہر کس این دریم در درون پردہ رو کا ستا میدنیم تا شمار بخشا پنچہ دار دان شاہ کریم</p>	<p>اشک سحر و کور و دمن گاہ است کریم بی لقای تو ہوا دار تو کے خرم شود آتش عشق ترا ایدوست نتواند نشاند گر بیدازی تو بر دوزخ تجلی جمال گر بیوی وصل تو باشد قرین وصل تو با تو عہد بستہ آید و در روز ازل چارہ جو آب شہد شیر میشد ہر شت آب کوثر اندر سایہ طوبی عطش بر صراط پل اگر دوزخ بود چون نگردد دوست اندر گوش عاشق را گوید فرہ در برون پردہ شاہانیم خوف و ہرجا ان گدایان برداروشین اندر نیرند</p>

دولت دیدار حق محی قیامی در شب	نور آن در طالع تو باشد از لطف عمیم
چون جامی عمر نیکی کرد با تو آن کیم	از بدی خود چو پرتوی تو آفرایم
تو تویی با تو او هرگز نخواهد کرد قهر	زانکه او خود کرد نمی قهر کردن بقر
هر چه سخاوای تو از او میدهد بیش ترا	دست خالی کی در دین درگاه کریم
حق تنها تا دست کو چو سبزه از خمیر	خلاق عاصی ابدار و سالم از ناجیه
لطف او بیشک بر می بود بانی کتب	راستی مایه بدان سبکی سازندش در
آنکه رحمان رحیم است دوست سیدار و ترا	پس چه پاک از دشمن دیگر شیطان ابریم
او بسوخت میخو امانت گوشتنگ	می وزاندم ترا از روضه عنوان سیم
در بهشت ملک زین خشت است درجا	پس خریدار تو چو بر قلب با هم نفس و دم
چون بان قال کرد در سوال گورال	واردت ثنابت هم فی الحان عظیم
دو سیه کرد با تو از ازل این بان	در مقام دوستی و منی با منی مستقیم

آنکه نعمت بسیار خواهد دارد در عیال
تا به نعمتها کند محی بجات انعم

بی شکا جمالت روضه ایا مون کنم	خورشید از درون قصر با بیرون کنم
خورشید را رو خواهم داد آن طلاق	گر نه رود در نورونی حضرت پیچون کنم

<p>روشنه را جلوه ندانم که با ستم آب را دای بستی کوثر و طوبی بود گرنه در فردوس باشد دیدن یار و دوست ایها عاشق اگر مشتاق دار و ذوق</p>	<p>با یک آتش بسوزیم و ترا مجنون کنم با یک دم کار بار هر دو را یکسون کنم ترا وید در ها وید گریم و دیده خون کنم دیده مادر خور و نیست آیا چون کنم</p>
<p>گر دلدی باده عاشق که ما تمیم گر مادل تو یابم تسلیم تو بسا بزم نفرنجش میگو تا کم شود و جوت شیطان هزار فرسنگ ز گرد تو گزید گر صد هزار شیطان اندر کشیند ای بنده تو به آنکه بر تو کنیم حمت</p>	<p>با آنکه دل باداد و زو شب قریم تا وان یکدل تو صدل بیا فریم چون با تو بعد از ان ما گویا می آفریم سیصد نظر چه هر روز اندر دل تو بینم بر تو ظفر نیاید با همچو در کنیم سو گند خور تو همچو ما نیز بر همینم</p>
<p>ما بخت از برای رد دیگری روم</p>	<p>نی تفرج کردنی طوبی و کوثر میروم</p>

مقصود ما حسن یثربا شد زانہ زہر اہر ان خلوت کہ دروہ نیاید جری سیکرنیز زابلن خشک زرتروہی پارسا گوید بکوسے مایا شو نام باز دنیا کو قلند خانہ عشق خدا شیخ عاشق ست مایا پر پی و تاب زہر مارا بہر از قبر مایا نیکی پر کفن مایا تو عاشق بوخی شمس دولت دیدار میجوایم در جہان	مانہ در صرا زہر اقد و شکر میر بیسر پاتا بہ پیش و ستاکثر میر ماہر خوشید خود باد اسن تر میر مادران کو چہ خدا داتا کتری می سوی عقبی عاشق و ست قلند میر بی عصا و خرقة و کجول و لنگ میر ما اگر نیکم و گر بد ہم بدان میر ما بگور از بہر آن دلبہر سطرے روم مانہ آنجا از براسے زیور و زمر میر
--	---

ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر	محمی مارا بھو کوہ افترده مے بہی محمی مارا بھو کوہ افترده مے بہی
ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر	ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر

ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر	ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر
ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر	ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر ما بصر چون ابر خوش بی یا دبیر میر

پیر خرابات جان گر کشدم مو کشان
بنده کجائی بیابیش شه از سر روم

قبله حاجات دل کوی خرابات
وقت مناجات دل محی بر اندر روم

زبان سیوف سنگدل جور و جفا میدیم
از کس منخواهم و فازان بوی میایم
سن مرغ آتشخواره ام بادانه دلم
آخر بجای دانه هادر گور جایی میایم
دلها مردم باد خوش نشا و عشق
من غنیمت کرده ام در دو بلا میایم
پیر این سیوف اگر بوی نبخشد غار من
مژده بسودل ازان بند قبا میایم
سینه تنگست دل از غیر میایم
همان غم آمد مرد جان سراسر میایم
بیگانه ام بامدمان خوشن بیگانه
تا چند این بیگانگی دل شتا میایم

محبی بسی لذت بود در عشق درزیدن
همچنان مرا مشکل بود صبر رضا میایم

خوش آن غم خاک من در آبه بپلو تو میدیم
نمیدانم مرا می آزمائی باشد از بد خو
اگر در باغ ضلوع خویش اینم چنان نبو
که شب در باغ خود را بر سر کوی تو میتریم
فراست این زبان غم بتا چه هست پیش این
که صددم میداد چو بر تو میدیم

عجب نبوغ و اگر عاشق خود سرگران بود که صید استبه با هر موی گیسو تو میدیدم

نور صورت
بیادم آمد ای محی که چون غبار افتاد
بهر جای سایه افتاده از بوی تو میشدم
ای بخت باز تو را

هرگز مباد آنکه بهشت آرزو کنم
چندین هزار جان گرامی شود بیا
چون دست من بجام صانع نمیرسد
آن سال من مباد که بی ماهر و بتو
خود را بدار بر شتم از دست جواری
خود را به پیچ بهر چه بی آبرو کنم
کز من حدیث طره او سو بگویم
قلاش در درمی از و آرزو کنم
یک خطه زندگانی خود از و گویم
وز آه جان که از رسن در گلو کنم

نور صورت
ای محی اگر کعبه کنم رو در نماز
شرم شود که رو در گرسوے او کنم
ای بخت باز تو را

بمخو و مشغول میگرددم که از خود بیاورم
ومی کو هست چشم تا نگردد و بیچسب که
بین در سر هبادم ز بی فکر محال
ترا از من چه جستندم پیش از این
بوی قی دل صد پاره پسند در تیان
گهی در دل گهی در سینه افکار میجویم
همی گویم نشانش از و دیوار جویم
ره درسم و فازان فرخونخوار میجویم
همی گردم بهر جا ترا اغیار میجویم
کنون هر پاره آن از سر هر غار میجویم

<p>چنان گشتی محیی که گردوم شود عیب اخی شل آن زیکه در دل مهر یار داشتم یا دباد آنکه فارغ بودم ز باغ و بهار کور باد او دیده غنیم خوش آن فزین بار و گردانی از من چونکه ایم سوی تو شکر گرنه بیرون از دلم کیار گه نایب کردنی خود اخی شل از نزدیک من</p>	<p>همان ساعت نشان ز پائی ای میجویم سینۀ پر سوز چشم اشکباری داشتم در کنار از اشک گلگون لاله زاری شتم دیده بر راه سمنده شهر سواری شتم آخرای بیان خشن با تو قرار می شتم گر هم از خوف و خطر خاطر گذار می شتم آرزوی بوس امید کناری داشتم</p>
--	---

بگفت ای صفت بهشت باز خواند

<p>دو چشم از بکران ارم که در زار او بینم کند جان در تهم آمد شد صیاد در شرم نخواهم دیده روشن که بر غیری ناک چو مجنون که صحرایان و دشت میدارم ز رشک آنکه خواهد از گمان کوی محی بخوابم که خواهد شد مکن آنخت ارم</p>	<p>و گر آن ولتم نبود در و دیوار او بینم چو بالاکا بلند شیوه ز قمار او بینم همان بهتر که از نور خشن دیدار می بینم که با و حالتی از زنگس بیار او بینم همه کس شک کین بر پی آزار او بینم که من را در شش شب عمر خویش نیرام</p>
---	--

بگفت ای صفت بهشت باز خواند

بگفت ای صفت بهشت باز خواند

<p>تلاشت اینک میگوشاید با آرزو دل نه آخر عاشقان باز نمی بمانند بروز وعده از هر جا که آوازی زد آید بیامجلس عیش تو برگ عشرتم این بس</p>	<p>مراد دل برود خوشی چند این زود در تو هم رحمی میکنی بمن که در شفت گیتا ز شادی بر بهم از جا که باز آمد ز دریا که افتد بخت سخت بخت خون آن ز شیم خورم</p>
---	---

چه حالت اینک هر که وعده و صیلا رسد محض
هماندم مانفی پیش آید از بخت نگو نسایم

<p>بنیاد سایه در کویت کسی محرم نمیدانم چو مجنون آه و صحرایان و دست ارم بروای مایه شیون برار بخت کن مگر آن مایه شادی بود نمکین که جویب مرا حد می گایت نیست لیکن اینقدر گویم بازم عشق من گم گشته با به خودی فرو منم عاشق مراد لیش باینش مرم مگر عاشقی محی کم از فرهاد و مجنون نخندانی گنگار که شرح آن توان دان</p>	<p>کنون زرم شیده آینه خان کانه نمیدانم که بوی مردی از مردم عالم نمیدانم که غیر از لذت و شادی من با تم نمیدانم دل شوریده خود را در گرم نمی یابم که از تو حالتی میبدم و ایندم نمیدانم که آن خم شوقی اول زد و دغم نمی یابم که ذوقی که جراحت بنیم از مرم نمیدانم اگر دیشان شب بایش یار کم نمیدانم خداوند بر و من بیا وقت جان دان</p>
--	--

خداوند اربابستان شیطان ای	چه حاصل مرا می آید شمشاد
دم آخر من بیا ز تو خواهم چیراز دل	که کار تو مرا از غارت شیطان ای
خدا یا دوست را چون بفضیل دینی همان	بکلیب خج و آند تم ان یک استخوان
بیا مرا آخر عمرم که از لطف کرم باشد	که در آخر دمی آب لب تهنکان
سرخالم گواهی به نیکو کن نیکو سیات	پیل مردن به نیکو گواهی بدانی
بخشای من ای جان شفاعت کردن	که بی منت ترا شاید مراد بندگان
منی بنیم ترا از تو می بینم من عاصی	خلاصی از عذاب یمنهای آبرهان
از ان بر کنده امل را زهر خیر است	که جان را وقت جان دانی سانی توان
منم فلس بن خلق و عه کرده یارب	که خواهم کنج حمت ابدت ای
بقدر دوزخم جاده بچندان که گشته پاد	من بدراد غیت جا در خندان

خدا ای محی در دنیا بجز خون جگر نبود
که دارد صنعت دل و را کبا خج نچکان

کاشه سر شد سفال دیده گریان همان	تن بکویت خاک گشته ناله و فغان
دل نماند ز تشنه در جان شیر نیم هنوز	جانه جان چاک گشته آیتک و ایمان
آب شر در چشمه هم نشد در کو آب	خویشی شوق همچنان دل سختی خوبان

کافرا آتش پرستی گفت آتش انشا گرترا نسبت کنم با هر و مه باشد خطا گلستان گفت لیل از فغان جان منوش دل جور او خراب از حالش بی خبر پنخوا گشت عالم زانکه گر گرم بے	بت پرستی من ز دل بریان همان چون تو افزونی ز مهر و از تائبان همان عاشق رستم همان ناله و افغان همان ملکت ویران شد و بی غوری سلطان همان بخت من شد همان مهری را که آن
--	---

بهر زمانش شربت دیگر سفرهای طبیب چونکه باشد محی ال افکار را در مان همان	بخت من شد همان مهری را که آن
---	------------------------------

مجال کی بود با تو خورشید خورشید گفت زمانی خلوتی خواهم که گویم حال غوغا قدردار تو را چون هر سر و دامن گوید بجان بنیادن یک سخن بیدار و بان نباید گفت با سیر دهر گز و صفت حسن	که پیش چو نتوبد چو نمی آرم سخن گفتن که نتوان شرح حال خویشتن در سخن گفتن توان غار خوش کویت باز و سر و سخن گفتن که از شیرین حکایت سخن بود با کوه گفتن که بجا صلیب و بسیار از گل باز سخن گفتن
--	--

غم تو از دل محی نخواهد شد آسانی که نتوان با مقیدی جت ترک وطن گفتن	بخت من شد همان مهری را که آن
منکه بهترم زنده دور از دگر یا خویشتن اگر بر فتم سیکند باشد بجای خویشتن	بخت من شد همان مهری را که آن

<p>نی مراد خانه کس آه و نی در مسکن ایکه مینالی و عشق یار و جور روزگار گر ز عشق افزون در دیوان من تا نهادم بر سر کویت قدم بی اختیار بسکه زاری میکنم بهوش گدازم هر زمان</p>	<p>میتوانم بود یکدم در سر اسیر خوشتر سوی من می بین کن شکریه آتشین فکر میکردم بجان گرد و هوا خوشتر تو تیتائی دیدم سازم خاک پا خوشتر باز می آیم بهوش از ناله های خوشتر</p>
---	--

<p>غیر محی کو خود از بهر تو خواهد در جهان هر که می خواهد ترا خواهد برآ خوشتر</p>	<p>باز باز باز باز</p>
--	------------------------------------

<p>گر تو طلبی داری بیداری بشا کو آید و ست ز هر دره خود را به شما بنوی هر چیز که ز جستی بهر تو حیا کرد بسیار گنه کردی از حق تو نه ترسید چون گوئی یا الله گوئیم بتو لبیک بر خود نه کردی رحم من بر تو که حجت بینده و شنونده جز من کسی نگرفته من اول من آخر من ظاهر من باطن</p>	<p>با ذکر عذای بدن در خلوت تنها کو در شرق و مغرب یکم دیده بینا کو تو پیچ مینگوئی کان خالق اشیا کو از ترس عذاب حق نالیدن شبها این بنده نواز یساز حضرت مارا کو دستگیر گزنگاران غیر از کرم ما کو بی سمع و بصیر چون من بینده و شنو کو جمله منم و جز من یکدره تو نبسا کو</p>
---	---

از غایت پیکر پنهان بود این دم	پیدا چنان پنهان میگو که تو آید
ذات صفت اسم چون خلق بظا که	هر کون اید بگرگان ز مهر آشیان

ای دوست محی الدین میگفت ای صفا	گر تو طلبی داری بیداری شبها
--------------------------------	-----------------------------

هر دم گرمی آن دیده که بینم در جمال تو	نیم نو مید چون عمرم گذشت اندر خیال تو
تو جنت اینیکان همن راه و رخ بر	که سین شمر آسنا تنامی صال تو
سین یوانه در درون زنجیر تو خوش باشم	اگر کیا پرسی تو که مجنون صیقل تو
چو بگو عشق تو آید ز منرا استخوان من	بسوزانده مرا آتش ز عشق آن جمال تو
تو شمر بهت جنت ایمان کی دی ضلوع	فشد کم تشنگی مارا از آب این لال تو
میسار که حور عین که مستان آن حضرت	بمال حق بی سینه زلفت خط و خال تو
مگر برده بامداد ز پیش چشم شقایق آن	و گر نه که توان دیدن چنان کمال تو
با کلام ایماک حنان الله و اهل کفایت	که از اندر من سوز و جهم با سگال تو
جگرهای کباب نگر و دانا اید سیراب	مگر ساقی شود ما را خدا و او بجلال تو
بدون گرز من سپر که چونی محی آتش	شوم من تا ابدست و کم ز قصه سوال تو
افسرشای نخواهم خاک پای یار تو	بال کوشکن همان سایه دیوار تو

بخت توین یافتن در دامن هر در جنت با تو اندازد

سرور گیرم که دار و باقد او تسلیم	آن گل سفارش آن شیهه رفتار کو
در جهان گیرم که گل یار آرد و جنبید	آن تبسم کرد آن شیرین او گفتار کو
دیدم آهوا گرچه دلفریب آمد و	آن کرشمه کردن آن غمزه خوشنما کو
و وصل او دشوار بے او زندگی شود	مردن بیز خیم تنگست پیار کو
این خوش عاشق که عشق خویش نشان	وصل سحر آینه بخند یار کو اغیار کو

جان فدایت دکار و خبر زان تنه غم	باز رسید از قیام محی دل افکار کو
---------------------------------	----------------------------------

من کیم رسوا شهر و عاشق دیوانه	آشنا با هر غم و ز خوشتن بیگانه
هم شوم شاد از غمش گرد و دم منزل	هم شوم غمگین که او جا کرد در ویرانه
ترک شهر آشوب من کشور منی نکرد	مانند او دل غمش صد رخنه در هر خانه
که گیاه در دروید از دم که خار نه	من بخت کین همه گل و تن از دانه
میخورم خون دل خود را بستی میایم	تا کنم گستاخ پیشین ناله رستانه

گفته محی که باشد تادم از عشقتم زند	در طلب فزاینده در عاشقتم مرده اند
------------------------------------	-----------------------------------

کجا ای این دل سنگین بجز در جفا	کجا ای لذت شادی غم در دوا
--------------------------------	---------------------------

<p>شدم میگانه از خویش نگشت آشنا بن بن قصد پیچ من در ره قناده از بر دلم طاقت نمی آرد تو هم انصاف پیش برو ای جان از ان گلزار کوسوی تو کشانیدم قباتا من پیاسیم ز عمر تو</p>	<p>کند بیگانی خدین بر آن کشتا که ز حد بگذشت شتافی نیای سوا با که ز تو جو رو جفا چندین من مهر و وفا کی کشیدن منت بسیار از باد صبا که گره در دل مرشد از ان بند قبا که</p>
<p>گر او را کشتنی باشد یکش و نه کن از او بود در دست تو می اسیر و مبتلا که</p>	<p>بلا خوش بودی و در غم قرار داشتی گر چنان بود که چون من یاد گاری داشتی آفتاب آتش من گر شراب داشتی گر نه آن بود که از رشک خار می داشتی گردل بریان چشم انگبار می داشتی</p>
<p>گردل غم پرور غمگساری داشتی نام محزون در جهان هرگز نبود چنین هر دو عالم را ز یک تو سر اسر داشتی گل چنان عرق گشتی ز خجلت پیشوا نسبتی نیست با من شمع در سوز و گدا</p>	<p>یار می گر کشود رخ میسان مر و ن ترک یار خویش کردی هر که یار داشتی</p>
<p>به وفایاری چنین جفاکاری کنی</p>	<p>نیست قوت آنکه یکنی فاداری کنی</p>

<p>یہ نچہ قسمت باشد ای بیرحم انصاف بد باوجود مردم دیگر سے دامن چرا وقت آن آمد کہ دستی بردن ارم نمی خانه دل گرفتہ روزیاد و روتی</p>	<p>بر من مسکین ستم باد دیگران یکر کنی میل دایم جانب ندان با ذکر کنی خون از دست تو دل تاجید خو بخواری کنی سهل باشد ہر عمارت کش تو سہزاری کنی</p>
<p>شہین وزاری مکن محی دیگر کان سنگدل جو را فرون میکند ہر چند تو زاری کنے</p>	<p>دین بدن خاشاک و یار بود کاشک خاک من خشتی ازان دیو اربود کاشک دایما چون دل تہم ہیا ربود کاشک جو را مثال قہم چون یار بود کاشک اینک شد اندکے بسیار بود کاشک</p>
<p>اینکہ سر برین بود بردار بود کاشک تا صبا خاکم نہ روی ز سر کوی صلیب چو نتو گاہی میکنے پریش مرض خوشی را بکہ بیدار تو افرون میشود گویند خلق پا وجود از جور بسیار گویم ہر زمان</p>	<p>چو نتو نتوانی کہ همچون گل جدا کردنی غا محی دل افکار تو اس خار بود کاشک</p>
<p>برون آشوب از من قفل پیش رنج تو حال من ہمید آمد دیدم کہ سید</p>	<p>از حد بکہ مشتاقی تحمل بیش ازین چو خود را دور میکردی تغافل بیش ازین</p>

بطرف گلستان گیره را و قدر گل شکن
کشیدن سرخپسین بلبش ازین بیا

اگر بیل غزاداری بیا و قتل محکم کن
بکار اینچنین نیکو تامل بیش ازین تاک

خاتمه الطبع

بسم الله ما اعظم شأنه درین ماسع و تا قرآن به کام مہینیت جام دیوان کرامت بنیان من
تصفیفات کرامت یات ہر میر سماع فان غوا صلیح زخار القیان سیاح صحار بحر
سیاح بحر تفرید عصا طریقت احمدی سالک سالک حقیقت سحر عارف موزید
مقبول محبوب بجانی سرگروہ اولیا اللہ مقصد اکامیلین حق آگاہ فرزند رسول جگر گوشہ
بتول پیوستگیار و ششضمیر حضرت قطب الاقطاب غوث الاعظم میران محی الدین عبدالقادر جیلانی
رضی اللہ عنہ بہ نہایت حسن کتابت از اہتمام مطبع و سنی فزادان و مطبع اقبال مطبع
منشی نو لک شور واقع کانیو در سیر پستی عالیجناب معالی القاب خوجہ مفتخر روزگار
بہادر منشی پراگ ز این صاحب بھار گو مالک مطبع دام اقبال بہ اہتمام منقسم
منشی بھگوان دیال صاحب عاقل احیاء مطبع بہار سیم بہار جولانی سلطان
علیہ طبع در بر کشید

کلیات غالب مرزا اسد اللہ خان لکھنوی
کلیات جامی تصنیف ملا عبد الرحمن جامی
انتخاب کلیات عطاء خسرو اسمین
چار دیوان ہین۔

۱۔ دیوان تحفہ شہر صفیرین کا کلام ہے۔
۲۔ دیوان سلاطینات غفران شاہ کا کلام ہے۔
۳۔ دیوان غزل اکمال جو کمال عرفا پس
برس میں تالیف فرمایا ہے۔ دیوان ہفت
قیمت کلام ہنگام سری۔ یہ کلیات ایک انتخاب
ہر چار دیوان روشن طبع سخنور صاحب کمال
ملقب بطلو طلی ہند حضرت امیر خسرو دہلوی۔
کلیات نظیر نیشا پوری۔ از خوش فکری
ملا نظیر نیشا پوری۔

کلیات ظہیر قاریابی تصنیف عبد الحکیم
ابو نصر قاریابی۔
دیوان ظہیر قاریابی تصنیف ایضاً
دیوان صاحب کامل۔ از مرزا محمد علی
صاحب جرنزی۔

ایضاً انتخاب دیوان۔
دیوان حافظہ غنی خوشنما از انکشا
طبع روشن صاحب باطن لبیان و لغت حضرت
خواجہ شمس الدین حافظ شیرازی۔
ایضاً۔ مطبوعہ جدید بہت خوشخط۔

دیوان شمس تبریز مشہور کلام از روشن
طبع نولی اور زاد محمد بن ملک داد معرون بہ
شمس تبریز۔

دیوان حضرت خواجہ طیب الدین نجفی
کافی کلام بڑا شیر۔
دیوان خواجہ معین الدین ہشتی۔
یہ دیوان نایاب بعض عنایت ایردی سے
اس مطبع کو ملا تبر کا طبع ہوا۔
دیوان غنی۔ استاد اہل زبان کا کلام
جو از جلوہ طبع غنی رشتی اور ناداقت
کلام زیبائے لسان کہتے ہین وہ نادرت ہے
تذکرہ ن سے ظاہر ہے۔

دیوان غنی۔ درسی دیوان مصنف ملا
محمد ظاہر علی غنی کشمیری۔
دیوان متاب۔ از سخنور نازک فکر رشتی
متاب رائے سری واسطویہ رئیس کٹرہ۔
دیوان موزون۔ از خوش فکری مالینا
راجہ رام نراین سری واسطویہ کھرے۔

دیوان ناصر علی شاعر نامور کا کلام ہے
جو بہر معنی یعنی دیوان مرزا گل محمد ملتان
اہل زبان اور اسکے ساتھ غنی جو بہر شک
کلام ہے جو تلامذہ مرزا صاحب سے ہین۔
دیوان ہلالی۔ از کلام اہل زبان۔

میاں بخودی - دیوان بخشی سینل سنگ
بنارسی بخود مخلص -

دیوان قاسم - مصنف ملا قاسم دیوانہ -
دیوان نویدی - فارسی غزلیات مفید
یادآوری مبتدیان -

رباعیات عمر خیام - بخشی بہ رباعیات
مثل دودین اور اوشاد ذکی کلام کے
اعلیٰ درجہ ہندی ہیں -

احترام جدید - صنائع شعری میں نادر
کلام ہے از جلوہ زوایع رائے کشن گسار
رئیس ضلع مراد آباد -

قصائد بدیعہ -
نظم - یہ نواب نظام الدولہ محمد مراد علی خان
قصائد مکتوبہ ان مصنف عبد الاحد -

قصائد بدیعہ خواجہ - مصنف بخشی متھن ڈال
صحبت مخلص -
قصائد عربی - بخشی مصنف مولانا جمال الدین

عربی شیرازی -
قصائد بدیعہ ریاحی - بخشی مع فرہنگ مصطلحات
ساقی نامہ ظہوری - بخشی -

قرآن السعدین - بخشی مصنف میر خسرو دہلوی -
تذکرہ شعرا -
تذکرہ گلشن بیار - شعرا و نامی گرامی متقدمین

تذکرہ ہے مولفہ نوبہ محمد مصطفیٰ -
مشرقیہ دہلوی -

قدر پارسی - مجموعہ منتخبات بایض شہار
از مولوی عبدالغفور خان نساخ -
خزانہ عامرہ - شعرا و متقدمین تذکرہ

جنیون نے لعلہ سخن عطا حاصل کی ہے مدد
حضرت مولوی علام آزاد بلگرامی -
جواہر الہما سب - ذکر زمان شاعرہ

ہو مصنف اشفاق فری بن ہر دی شہور
ہو حمد میں طہاسب شاہ ایران کے یہ تذکرہ
تالیف کر کے مقام شہرہ حضور اکبر شاہ

باو شاہ ہند کو بشور ارمان نذر بھیجا -
تذکرہ حسینی - نوادہ تذکرہ ہے مولفہ
میر حسین دوست سبیل -

کتب قصص نظم و رسی و غنیمہ

خسرو نام - یعنی شہنشاہ خسرو گل بہت نادر
شہنشاہ کو بظاہر ایک فاضل شاہان ہے مگر
بباطن حقیقت روح و جان کا اعلان ہے از جلوہ

بیچ عرفان پسند حضرت فرید الدین عطار -
شہنشاہی مخزن اسرار - مصنف مولانا
نظامی گنجوی -

CALL No. { ۱۹۱۶۵۵۱.۸ } ACC: No. ۷۰۵۵
 AUTHOR محمد الہی علیہ القادری
 TITLE دیوان حضرت غوث اعظم

۱۹۱۶۵۵۱.۸
 ۷۰۵۵
 محمد الہی علیہ القادری
 دیوان حضرت غوث اعظم

Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:-

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over - due.

